

nebude celá louka posečená. To už se blížil Nils s rachotícím traktorem.

Postavili se na kraj lesa, Hendrik vypustil dron a podal Else tablet. „Když bude louka prázdná, uvidíte jen tmavou plochu. Jako teď. Pokud si ale všimnete žlutých, oranžových nebo červených míst, tak by to mohlo být srnče. Jasně?“

Dívky přikývly a pozorně sledovaly tablet, zatímco jim nad hlavami bzučel dron.

„Tady!“ vykřikla Elsa a ukázala na obrazovku. „Tati, myslím, že něco máme. Vlevo, vedle té velké břízy.“

Zamířili vysokou trávou k označenému místu. Hendrik pokynul dívkám, aby zůstaly stát, navlékl si silné pracovní rukavice a odhrnoval trsy trávy. „Nesmím na ně sahat holýma rukama, aby se na srnče nepřenesl můj pach. Matka by ho pak opustila.“

Ida napjatě sledovala, jak Hendrik prohledává okolí břízy. Po chvíli se sklonil a zvedl malé srnčí mládě. Mělo velké kulaté oči, sametový černý čenich a bílé skvrny na zádech.

„Je roztomilé,“ zašeptala Ida. Nejraději by srnče pohladila, ale to samozřejmě nešlo. „Co s ním uděláme?“

„Dáme ho do bedýnky, přiklopíme víkem a odneseme na kraj lesa,“ vysvětloval Hendrik. „Po sečení ho pustíme. Za chvíli se vrátí matka a nakrmí ho.“

„Najde ho, když ho odneseme na jiné místo?“ zeptala se Ida ustaraně.

„Najde,“ uklidňoval ji Hendrik. „Srnčí mámy mají skvělý instinkt a hlavně čich. Ucítí mládě na dálku. Nehledě na to, že srnče na sebe upozorní pískáním.“

Prohledali dronem i zbytek louky, ale další srnčata už nenašli. Hendrik dal znamení a Nils znovu nastaroval traktor. Ida s Elsou vyšplhaly na nedalekou skálu